

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 24. novembra 2020*

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Uredba (EU) št. 1215/2012 – Sodna pristojnost – Člen 7, točki 1 in 2 – Posebna pristojnost v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti – Tožba za prenehanje poslovnih praks, za katere se šteje, da so v nasprotju s konkurenčnim pravom – Zatrjevanje zlorabe prevladujočega položaja, ki se kaže v poslovnih praksah, zajetih s pogodbenimi določbami – Platforma za spletno rezervacijo nastanitve booking.com“

V zadevi C-59/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija) z odločbo z dne 11. decembra 2018, ki je na Sodišče prispela 29. januarja 2019, v postopku

Wikingerhof GmbH Co. KG

proti

Booking.com BV,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, predsednik, R. Silva de Lapuerta, podpredsednica, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, predsednika senatov, A. Prechal, predsednica senata, T. von Danwitz, sodnik, C. Toader, sodnica, M. Safjan (poročevalec), D. Šváby, S. Rodin, sodniki, K. Jürimäe, sodnica, C. Lycourgos in P. G. Xuereb, sodnika,

generalni pravobranilec: H. Saugmandsgaard Øe,

sodni tajnik: D. Dittert, vodja oddelka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 27. januarja 2020,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Wikingerhof GmbH & Co. KG V. Soyez in C. Aufdermauer, Rechtsanwälte,
- za Booking.com BV T. Winter, N. Hermann, L. Alexy in C. Bauch, Rechtsanwälte,
- za češko vlado M. Smolek, J. Vlácil in A. Kasalická, agenti,
- za Evropsko komisijo M. Heller in G. Meessen, agenta,

* Jezik postopka: nemščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 10. septembra 2020

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 7, točka 2, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Wikingerhof GmbH & Co. KG, družbo nemškega prava, ki upravlja hotel v zvezni deželi Schleswig-Holstein (Nemčija), in družbo nizozemskega prava Booking.com BV, ki ima sedež na Nizozemskem in upravlja platformo za rezervacijo nastanitev, zaradi nekaterih praks zadnjenavedene družbe, v zvezi s katerimi družba Wikingerhof trdi, da pomenijo zlorabo prevladujočega položaja.

Pravni okvir

- 3 V uvodnih izjavah 15, 16 in 34 Uredbe št. 1215/2012 je navedeno:
 - „(15) Pravila o pristojnosti bi morala biti čim bolj predvidljiva in morajo temeljiti na načelu, da se pristojnost praviloma določa po stalnem prebivališču toženca. Pri tem bi morala taka pristojnost vedno obstajati, razen v nekaterih točno opredeljenih primerih, v katerih je zaradi predmeta spora ali avtonomije strank upravičena druga navezna okoliščina. Da bi postala skupna pravila preglednejša in da ne pride do kolizije pristojnosti, je treba stalno prebivališče pravne osebe opredeliti kot avtonomen koncept.
 - (16) Poleg stalnega prebivališča toženca bi morala obstajati tudi alternativna podlaga pristojnosti, ki temelji na tesni povezavi med sodiščem in sporom, ali ki pripomore k pravilnemu delovanju pravosodja. Obstoj tesne povezave bi moral zagotoviti pravno varnost in preprečiti možnost, da bi bil toženec tožen pred sodiščem države članice, katerega pristojnosti razumno ni bilo mogoče predvideti. To je pomembno zlasti v sporih v zvezi z nepogodbenimi obveznostmi, ki izvirajo iz kršitev zasebnosti in osebnostnih pravic, vključno z obrekovanjem.
- [...]
- (34) Zagotoviti bi bilo treba kontinuiteto med [Konvencijo z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32), kakor je bila spremenjena z zaporednimi konvencijami o pristopu novih držav članic k tej konvenciji], Uredbo [Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42)] in to uredbo ter v ta namen predpisati prehodne določbe. To velja tudi za razlago [navedene] konvencije [...] in uredb, ki so jo nadomestile, s strani Sodišča Evropske unije.“
- 4 Poglavje II Uredbe št. 1215/2012, naslovljeno „Pristojnost“, med drugim vsebuje oddelek 1 z naslovom „Splošne določbe“ in oddelek 2 z naslovom „Posebna pristojnost“. Člen 4(1) navedene uredbe, ki je v navedenem oddelku 1, določa:

„Ob upoštevanju določb te uredbe so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice.“

- 5 Člen 7 Uredbe št. 1215/2012, ki je uvrščen v oddelek 2 poglavja II te uredbe, določa:
- „Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena v drugi državi članici:
- [...]
1. (a) v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji pred sodiščem v kraju izpolnitve zadevne obveznosti;
- [...]
2. v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti pred sodišči v kraju, kjer je prišlo ali lahko pride do škodnega dogodka;
- [...]“
- 6 Oddelek 7 poglavja 2 Uredbe št. 1215/2012, naslovljen „Dogovor o pristojnosti“, vsebuje člen 25(1), ki določa:
- „Če so se stranke, ne glede na njihovo stalno prebivališče, dogovorile, da mora biti za spore, ki so ali ki bodo mogoče nastali v zvezi z določenim pravnim razmerjem, pristojno določeno sodišče ali sodišča določene države članice, je pristojno to sodišče oz. so pristojna sodišča te države članice, razen če je po pravu navedene države članice materialna veljavnost dogovora nična. [...]“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 7 Družba Wikingerhof je marca 2009 z družbo Booking.com sklenila tipsko pogodbo, ki ji jo je ta predložila in v kateri je med drugim določeno:
- „Splošni pogoji poslovanja
- Hotel izjavlja, da je od družbe Booking.com prejel izvod različice 0208 splošnih pogojev poslovanja. Ti so dostopni na spletni strani Booking.com [...] Hotel potrjuje, da je prebral in razumel pogoje ter z njimi soglaša. Pogoji so sestavni del te pogodbe [...]“
- 8 Družba Booking.com je nato večkrat spremenila splošne pogoje, ki so bili dostopni na Extranetu te družbe, ki je sistem, s katerim je mogoče posodobiti podatke o hotelu in dostopati do podatkov o rezervacijah.
- 9 Družba Wikingerhof je pisno nasprotovala vključitvi nove različice splošnih pogojev, ki jih je družba Booking.com 25. junija 2015 sporočila svojim pogodbenim partnerjem, v pogodbo, ki jo je sklenila z navedeno družbo. Menila je, da ni imela druge možnosti, kot da sklene navedeno pogodbo, zaradi moči, ki jo ima družba Booking.com na trgu posredniških storitev in portalov rezervacij nastanitve, čeprav so nekatere prakse družbe Booking.com nepošteno in torej v nasprotju s konkurenčnim pravom.
- 10 Družba Wikingerhof je pri Landgericht Kiel (deželno sodišče v Kielu, Nemčija) vložila tožbo, s katero je predlagala, naj se družbi Booking.com prepove, da ob ceni, ki jo je navedla družba Wikingerhof, brez njene privolitve doda navedbo „ugodnejša cena“ ali „znižana cena“ na platformi rezervacij, da ji odvzame dostop do kontaktnih podatkov, ki jih zagotavljajo njeni pogodbeni partnerji na tej platformi, in nazadnje, da kadar so podane iskalne poizvedbe, razvrstitev hotela, ki ga upravlja družba Wikingerhof, pogojuje s plačilom provizije, ki presega 15 %.

- 11 Družba Booking.com se je sklicevala na krajevno in mednarodno nepristojnost Landgericht Kiel (deželno sodišče v Kielu), ker v pogodbi, sklenjeni z družbo Wikingerhof, obstaja dogovor o pristojnosti, v skladu s katerim so za odločanje o sporih, ki izhajajo iz te pogodbe, krajevno pristojna sodišča v Amsterdamu (Nizozemska).
- 12 Landgericht Kiel (deželno sodišče v Kielu) je razsodilo, da o tožbi družbe Wikingerhof ne more odločati zaradi neobstoja krajevne in mednarodne pristojnosti. Ta sodba je bila v pritožbenem postopku potrjena s sodbo Oberlandesgericht Schleswig (višje deželno sodišče v Schleswigu, Nemčija), v skladu s katero v obravnavanem primeru ni bila ugotovljena niti pristojnost sodišča kraja izpolnitve pogodbene obveznosti na podlagi člena 7, točka 1, Uredbe št. 1215/2012 niti pristojnost sodišča kraja škodnega dogodka v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti na podlagi člena 7, točka 2, te uredbe.
- 13 Družba Wikingerhof je zoper to sodbo vložila revizijo pri Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija).
- 14 To sodišče poudarja, da se vprašanje morebitnega vpliva dogovora o pristojnosti, na katerega se sklicuje družba Booking.com, na pristojnost nemških sodišč, na katera se je obrnila družba Wikingerhof, ne postavlja, ker ta dogovor ni bil veljavno sklenjen v skladu z zahtevami, ki izhajajo iz člena 25 Uredbe št. 1215/2012.
- 15 V obravnavani zadevi je revizija obrazložena s tem, da je pritožbeno sodišče storilo napako, ker je menilo, da tožba, o kateri odloča, ne spada v njegovo pristojnost za zadeve v zvezi z delikti ali kvazidelikti v smislu člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012.
- 16 Predložitveno sodišče, ki se sklicuje na sodbo z dne 5. julija 2018, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-27/17, EU:C:2018:533), meni, da tožba spada med zadeve v zvezi z delikti ali kvazidelikti v smislu člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012, če je njen predmet uveljavljanje civilne odgovornosti ali izdaja odredb o prepovedi, ki temeljijo na tem, da sporna ravnanja pomenijo zlorabo prevladujočega položaja. Taka zloraba prevladujočega položaja bi lahko izhajala iz pogojevanja sklenitve pogodbe s sprejetjem nepoštenih pogojev trgovanja.
- 17 Navedeno sodišče meni, da postopek v glavni stvari spada med zadeve v zvezi z delikti ali kvazidelikti v smislu člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012, ker je družba Wikingerhof pogoje zadevne pogodbe, za katere meni, da so nepošteni, podpisala le zaradi prevladujočega položaja družbe Booking.com in se torej z njimi ni svobodno strinjala. Tako naj spor o glavni stvari ne bi zajemal le vprašanja razlage te pogodbe, temveč naj bi tudi sprožal vprašanje, ali je treba šteti, da določitev nekaterih pogodbenih pogojev s strani podjetja s prevladujočim položajem pomeni zlorabo in da je torej v nasprotju s pravili konkurenčnega prava.
- 18 V teh okoliščinah je Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 7, točka 2, [Uredbe št. 1215/2012] razlagati tako, da je za tožbo za prenehanje določenih ravnanj podana pristojnost po kraju delikta, če je mogoče, da je očitano ravnanje v skladu s pogodbenimi določbami dopustno, vendar tožeča stranka zatrjuje, da te določbe temeljijo na zlorabi prevladujočega položaja tožene stranke na trgu?“

Vprašanje za predhodno odločanje

- 19 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da se uporablja za tožbo, s katero se zahteva prenehanje nekaterih ravnanj, ki se izvajajo v okviru pogodbenega razmerja med tožečo in toženo stranko, pri čemer ta tožba temelji na trditvi o zlorabi prevladujočega zadnjenavedene stranke, ki pomeni kršitev konkurenčnega prava.

- 20 Najprej je treba opozoriti, da Uredba št. 1215/2012 v skladu z njeno uvodno izjavo 34 razveljavlja in nadomešča Uredbo št. 44/2001, s katero je bila nadomeščena Konvencija z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, kakor je bila spremenjena s poznejšimi konvencijami o pristopu novih držav članic k tej konvenciji. Zato razlaga, ki jo je Sodišče podalo v zvezi z določbami zadnjenavedenih pravnih instrumentov, velja tudi za določbe Uredbe št. 1215/2012, kadar je te določbe mogoče opredeliti kot „enakovredne“. To velja za člen 5, točka 3, te konvencije in Uredbe št. 44/2001 na eni strani ter člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 na drugi (glej v tem smislu sodbo z dne 9. julija 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, točka 22).
- 21 Medtem ko člen 4(1) Uredbe št. 1215/2012 določa splošno pristojnost sodišč države članice tožene stranke, člen 7, točka 1, in člen 7, točka 2, te uredbe določata posebno pristojnost v zadevah v zvezi s pogodbenimi razmerji ter v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti, kar tožeči stranki omogoča, da tožbo vložijo pri sodiščih drugih držav članic.
- 22 Tako člen 7, točka 1, navedene uredbe za tožbe iz prve kategorije tožeči stranki omogoča, da tožbo vložijo pri sodišču v kraju izpolnitve zadevne obveznosti, medtem ko člen 7, točka 2, iste uredbe za tožbe iz druge kategorije določa, da se lahko vložijo pri sodišču kraja, kjer je prišlo ali lahko pride do škodnega dogodka.
- 23 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pojem „zadeve v zvezi z delikti ali kvazidelikti“ v smislu člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 zajema vsak zahtevek, ki se nanaša na uveljavljanje odgovornosti tožene stranke in ki se ne navezuje na zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji v smislu člena 7, točka 1(a), te uredbe (glej v tem smislu sodbi z dne 27. septembra 1988, Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, točka 18, in z dne 12. septembra 2018, Löber, C-304/17, EU:C:2018:701, točka 19), torej ki ne temelji na pravni obveznosti, ki jo je ena oseba v razmerju do druge prostovoljno sprejela (sodba z dne 20. januarja 2005, Engler, C-27/02, EU:C:2005:33, točka 51).
- 24 V obravnavanem primeru je dodelitev pristojnosti za odločanje o zadevi v glavni stvari sodišču, pri katerem je družba Wikingerhof sprožila postopek, odvisna prav od razlikovanja med zadevami v zvezi z delikti ali kvazidelikti v smislu člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 na eni strani in zadevami v zvezi s pogodbenimi razmerji v smislu člena 7, točka 1(a), te uredbe na drugi. Iz predložitvene odločbe je namreč razvidno, da če bi zahtevek družbe Wikingerhof spadal med zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji in bi ga zato bilo mogoče vložiti v kraju, kjer je bila obveznost, ki je podlaga za ta zahtevek, izpolnjena ali bi morala biti izpolnjena, sodišče, ki mu je bila zadeva predložena, ne bi bilo pristojno za odločanje o njem.
- 25 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je treba pravili o posebni pristojnosti iz navedenih določb razlagati avtonomno, ob upoštevanju sistema in ciljev Uredbe št. 1215/2012, da se zagotovi njena enotna uporaba v vseh državah članicah (glej v tem smislu sodbe z dne 27. septembra 1988, Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, točka 16; z dne 17. septembra 2002, Tacconi, C-334/00, EU:C:2002:499, točka 19, in z dne 18. julija 2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, točka 27). Ta zahteva, ki velja zlasti za razmejitev področij uporabe teh dveh pravil, pomeni, da pojmov „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ in „zadeve v zvezi z delikti ali kvazidelikti“ ni mogoče razumeti tako, da napotujejo na opredelitev, ki jo ima pravno razmerje, obravnavano pred nacionalnim sodiščem, v skladu z upoštevnim nacionalnim pravom (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, točka 18).
- 26 Glede, prvič, sistema Uredbe št. 1215/2012 je treba navesti, da ta temelji na splošnem pravilu o pristojnosti sodišč države članice stalnega prebivališča tožene stranke, medtem ko pravila o posebni pristojnosti, določena zlasti v njenem členu 7, pomenijo odstopanje od tega splošnega pravila in jih je treba razlagati ozko (glej v tem smislu sodbo z dne 27. septembra 1988, Kalfelis, 189/87, EU:C:1988:459, točka 19), pri uporabi te uredbe pa se medsebojno izključujejo.

- 27 Hkrati, kot je generalni pravobranilec v bistvu navedel v točki 87 sklepnih predlogov, je za navedeni sistem značilna možnost, ki jo daje tožeči stranki, da se sklicuje na eno od pravil o posebni pristojnosti iz navedene uredbe.
- 28 Drugič, glede ciljev Uredbe št. 1215/2012 je iz uvodne izjave 16 te uredbe razvidno, da so bila pravila o posebni pristojnosti, na katera se lahko tožeča stranka sklicuje na podlagi člena 7, točka 1, navedene uredbe na eni strani in njenega člena 7, točka 2, na drugi, uvedena ob upoštevanju obstoja posebno tesne povezave med zahtevkom in sodiščem, ki je lahko pozvano k odločanju, na področjih, na katera se te določbe nanašajo, ali za prispevanje k pravilnemu delovanju pravosodja (glej v tem smislu sodbo z dne 4. oktobra 2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, točka 36).
- 29 Ugotoviti je torej treba, da je uporaba člena 7, točka 1, Uredbe št. 1215/2012 ali njenega člena 7, točka 2, na eni strani odvisna od izbire tožeče stranke, da se sklicuje na katero od teh pravil o posebni pristojnosti ali ne, in po drugi strani od preizkusa posebnih pogojev, določenih v teh določbah, ki ga opravi sodišče, pred katerim poteka postopek.
- 30 V zvezi s tem mora sodišče, pred katerim poteka postopek, kadar se tožeča stranka sklicuje na eno od navedenih pravil, preveriti, ali so zahtevki tožeče stranke, ne glede na njihovo opredelitev v nacionalnem pravu, pogodbene narave ali, nasprotno, deliktne ali kvazideliktne narave v smislu navedene uredbe.
- 31 Natančneje, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 90 sklepnih predlogov, mora sodišče, pred katerim poteka postopek, zahtevk ene od pogodbenih strank povezati z zadevami v zvezi s pogodbenimi razmerji v smislu člena 7, točka 1, Uredbe št. 1215/2012 ali z zadevami v zvezi z delikti v smislu člena 7, točka 2, te uredbe, glede na obveznost, bodisi pogodbeno bodisi deliktno ali kvazideliktno, ki je pravni temelj zahtevka (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, točka 26).
- 32 Tako gre pri tožbi za zadevo v zvezi s pogodbenimi razmerji v smislu člena 7, točka 1(a), Uredbe št. 1215/2012, če je očitno, da je razlaga pogodbe, ki toženo stranko povezuje s tožečo, nujna, da se ugotovi, ali je ravnanje, ki ga druga očita prvi, zakonito ali nezakonito (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2014, Brogsitter, C-548/12, EU:C:2014:148, točka 25). To zlasti velja za tožbo, ki temelji na določbah pogodbe ali pravnih pravilih, ki se uporabljajo na podlagi te pogodbe (glej v tem smislu sodbi z dne 10. septembra 2015, Holterman Ferho Exploitatie in drugi, C-47/14, EU:C:2015:574, točka 53, in z dne 15. junija 2017, Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, točke od 30 do 33).
- 33 Kadar pa se tožeča stranka v tožbi sklicuje na pravila o deliktne ali kvazideliktne odgovornosti, in sicer na kršitev zakonsko določene obveznosti, in če se ne zdi nujno preučiti vsebino pogodbe, sklenjene s toženo stranko, da bi se presodilo o zakonitosti ali nezakonitosti ravnanja, ki se očita toženi stranki, ker je ta obveznost naložena toženi stranki neodvisno od te pogodbe, pravni temelj tožbe spada med zadeve v zvezi z delikti ali kvazidelikti v smislu člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012.
- 34 V obravnavanem primeru se družba Wikingerhof v tožbi sklicuje na kršitev nemškega konkurenčnega prava, ki določa splošno prepoved zlorabe prevladujočega položaja, ki ni odvisna od kakršne koli pogodbe ali druge prostovoljne zaveze. Konkretno meni, da zaradi položaja moči družbe Booking.com na upoštevem trgu ni imela druge možnosti, kot da sklene zadevno pogodbo in trpi posledice poznejših sprememb splošnih pogojev te družbe, čeprav so nekatere prakse te družbe nepošteno.
- 35 Tako je osrednje pravno vprašanje v postopku v glavni stvari to, ali je družba Booking.com zlorabila prevladujoči položaj v smislu navedenega konkurenčnega prava. Kot pa je generalni pravobranilec navedel v točkah 122 in 123 sklepnih predlogov, za ugotovitev zakonitosti ali nezakonitosti praks, očitanih družbi Booking.com, glede na to pravo, ni nujno treba razlagati pogodbe, ki zavezuje stranki v postopku v glavni stvari, saj je taka razlaga potrebna kvečjemu za ugotovitev resničnosti navedenih praks.

- 36 Ugotoviti je torej treba, da tožba družbe Wikingerhof, ki temelji na zakonski obveznosti vzdržati se vsakršne zlorabe prevladujočega položaja, spada med zadeve v zvezi z delikti ali kvazidelikti v smislu člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče.
- 37 Ta razlaga je v skladu s ciljema bližine in učinkovitega izvajanja sodne oblasti, ki jima sledi ta uredba in na katera se nanaša uvodna izjava 16 te uredbe ter na katera je opozorjeno v točki 28 te sodbe. Sodišče, ki je pristojno na podlagi člena 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012, to je, v okoliščinah obravnavanega primera, sodišče trga, na katerega vpliva zatrjevano protikonkurenčno ravnanje, je najprimernejše za odločanje o vprašanju utemeljenosti tega zatrjevanja, in sicer zlasti z vidika zbiranja in ocenjevanja dokazov, ki so v zvezi s tem upoštevni (glej po analogiji sodbi z dne 29. julija 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, točka 34, in z dne 9. julija 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, točka 38).
- 38 Glede na vse zgornje navedbe je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 7, točka 2, Uredbe št. 1215/2012 razlagati tako, da se uporablja za tožbo, s katero se zahteva prenehanje nekaterih ravnanj, ki se izvajajo v okviru pogodbenega razmerja med tožečo in toženo stranko, pri čemer ta tožba temelji na trditvi o zlorabi prevladujočega položaja zadnjenavedene stranke, ki pomeni kršitev konkurenčnega prava.

Stroški

- 39 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

Člen 7, točka 2, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da se uporablja za tožbo, s katero se zahteva prenehanje nekaterih ravnanj, ki se izvajajo v okviru pogodbenega razmerja med tožečo in toženo stranko, pri čemer ta tožba temelji na trditvi o zlorabi prevladujočega položaja zadnjenavedene stranke, ki pomeni kršitev konkurenčnega prava.

Podpisi